

Пам'яті Бориса Михайловича Венцківського

10 серпня перестало битися серце видатної Людини — члена-кореспондента Національної академії медичних наук України, Заслуженого діяча науки і техніки України, професора, доктора медичних наук Бориса Михайловича Венцківського.

Він був моїм Вчителем...

Минуло вже сорок днів, відколи Борис Михайлович відійшов у засвіти, а я й досі не можу в це повірити. Й досі не можу говорити про цю неймовірну Людину в минулому часі. Це — велика втрата. Боляче... Невимовно боляче...

Мати такого чуйного, мудрого, висококваліфікованого, блискуче ерудованого наставника — справжня доля і велике щастя. Я багато чим завдячую Борису Михайловичу і хочу залишити тут спогади про нього... Про те, якою Людиною він був. Усього, звичайно, не висловити — але принаймні про головне згадати мушу.

Не буде перебільшенням сказати, що Борис Михайлович був новатором української акушерсько-гінекологічної науки, блискучим фахівцем, який усе своє життя присвятив розвитку вітчизняного акушерства. Він був не лише талановитим організатором, педагогом і науковцем, а й натхненним прикладом для кожного, хто мав честь поруч із ним працювати.

Усе своє професійне життя Борис Михайлович пов'язав із Національним медичним університетом імені О. О. Богомольця. У 1959 році він став студентом Київського медичного інституту, а в науковому гуртку кафедри акушерства і гінекології № 1 під керівництвом легендарної професорки Галини Степанківської здобував перші навички у своїй майбутній професії.

У 1975 році під керівництвом відомого вченого Миколи Сергійовича Бакшес-

ва він успішно захистив кандидатську дисертацію, а в 1984 році — докторську.

Понад три десятиліття, починаючи з 1990 року, він очолював кафедру акушерства і гінекології № 1 — з невичерпним натхненням, самовідданістю і щирою любов'ю до своєї професії.

Діапазон наукових інтересів Бориса Михайловича вражав: акушерські кровотечі, гіпоксія плода, гестози, септичні ускладнення, прееклампсія, охорона репродуктивного здоров'я жінок. Вперше описані ним патогенетичні механізми прееклампсії та гіпоксії плода й нині залишаються базисом для сучасних досліджень.

Під його керівництвом впроваджено чимало новаторських методів діагностики й лікування акушерсько-гінекологічної патології. Його науковий доробок — це 435 праць, 19 монографій, 10 підручників, 18 навчальних посібників і 9 винаходів.

Він мав особливий дар системності — умів бачити цілісну клінічну картину, знаходити точність у формулюваннях, цінував клінічну логіку і ясність. Був зразком наукової культури мислення.

Борис Михайлович багато років обіймав посади головного акушера-гінеколога МОЗ України, Президента Асоціації акушерів-гінекологів України, десять років очолював Спеціалізовану вчену раду Національного медичного університету, три роки був членом Вищої атестаційної комісії України.

Його знали й шанували далеко за межами України. Він був членом Всесвітньої та Європейської асоціацій акушерів-гінекологів, Координаційної ради Європейського бюро ВООЗ, головним редактором і членом редакційних колегій провідних вітчизняних і зарубіжних журналів.

Я завжди пам'ятатиму харизму Бориса Михайловича, його принциповість, потужний інтелект, уміння слухати й чути, об'єднувати навколо себе сильних, мислячих, щирих людей.

Його професійний запал, коли він захоплювався новою ідеєю.

Його вміння похвалити так, що настрій піднісся до небес.

Завдяки цим якостям він виховав власну наукову школу акушерів-гінекологів: підготував 17 докторів наук, 39 кандидатів медичних наук, цілу плеяду талановитих викладачів і лікарів — не одне покоління фахівців, для яких він назавжди залишиться Вчителем.

Борис Михайлович умів навчати — не лише лекціями. Його уроками ставали і виступи, і розмови в коридорах, і прості застільні бесіди з молодими колегами. Для багатьох людей навіть коротка зустріч із ним стала подією, що залишала слід на все життя.

Він не просто передавав знання — він запалював бажання клінічно мислити, професійно вдосконалюватися, розвиватися.

Втрата Бориса Михайловича — це глибокий біль і невимовна скорбота для всіх, хто мав щастя його знати.

Його ідеї, моральні орієнтири та професійна мудрість житимуть у справах його учнів, у наукових школах, у тисячах врятованих життів.

Світла пам'ять про Вчителя, Вченого, Лікаря, Людину з великої літери — назавжди залишиться в наших серцях.

Головний редактор журналу
«Жіночий лікар», д. мед. н., професор,
Заслужений лікар України,
Світлана Жук

